

**UCHWAŁA NR XXXIV/648/13
RADY MIASTA OŚWIĘCIM**

z dnia 27 marca 2013 r.

w sprawie przyjęcia "Gminnego programu wspierania rodziny w mieście Oświęcim na lata 2013 - 2015".

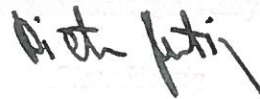
Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jedn. Dz. U. z 2001 r. Nr 142 poz. 1591 ze zm.) oraz art. 176 pkt 1 i art. 179 ust. 2 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 135) - **Rada Miasta Oświęcim postanawia:**

§ 1. Przyjąć "Gminny program wspierania rodziny w mieście Oświęcim na lata 2013 - 2015", jak w załączniku do niniejszej uchwały.

§ 2. Traci moc uchwała Nr LXI/650/09 Rady Miasta Oświęcim z dnia 29 grudnia 2009 r. w sprawie: przyjęcia "Programu profilaktyki i opieki nad dzieckiem i rodziną w mieście Oświęcim na lata 2010 - 2015".

§ 3. Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Oświęcim.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Załącznik Nr 1 do Uchwały Nr XXXIV/648/13

Rady Miasta Oświęcim

z dnia 27 marca 2013 r.

Gminny program wspierania rodziny w mieście Oświęcim na lata 2013 - 2015

Marzec 2013 r.

Rodzina jest najbardziej powszechnym środowiskiem wychowawczym. W prawidłowo funkcjonującej rodzinie tkwią walory wychowawcze nie do zastąpienia przez inne środowisko. Rodzina pozostaje dla ogromnej większości dzieci i dorosłych podstawowym zespołem wspólnoty życia. Rodzina jest środowiskiem, w którym tkwią wielkie możliwości wszechstronnego rozwoju człowieka. Bogdan Suchodolski określa rodzinę jako „... *naturalne środowisko wychowawcze wprowadzające młodą generację w krąg szerszych styczności społecznych*”. Rodzina w jego ujęciu „... *kształtuje u dziecka poczucie bezpieczeństwa i pewności, stanowi tę grupę społeczną, która pełni ogromną rolę w kształtowaniu postaw dzieci i młodzieży, ich stosunku do świata wartości*”. Wyniesiony z domu rodzinnego model zachowania wobec innych ludzi przenoszony jest na stosunki międzyludzkie w zakładzie pracy, środowisku miejsca zamieszkania czy organizacjach społecznych. Dlatego też znaczenie współczesnej rodziny jest ogromne, chociażby z tego powodu, że życie społeczne staje się coraz bardziej złożone, skomplikowane i anonimowe.

1. Wprowadzenie

Program wspierania rodziny jest realizacją art.8 ust.1 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej, zgodnie z którym rodzinie przeżywającej trudności w wypełnianiu funkcji opiekuńczo-wychowawczych wójt/burmistrz/prezydent zapewnia wsparcie, które polega w szczególności na:

- * analizie sytuacji rodziny i środowiska rodzinnego oraz przyczyn kryzysu w rodzinie,
- * wzmocnieniu roli i funkcji rodziny,
- * rozwijaniu umiejętności opiekuńczo-wychowawczych rodziny,
- * podniesieniu świadomości w zakresie planowania oraz funkcjonowania rodziny,
- * pomocy w integracji rodziny,
- * przeciwdziałaniu marginalizacji i degradacji społecznej rodziny,
- * dążeniu do reintegracji rodziny.

Należy podkreślić, że działania na rzecz rodziny, to działania na rzecz całej wspólnoty, a wspierając rodzinę przyczyniamy się do rozwoju i wzmacniania więzi w całej społeczności. W rodzinę należy inwestować, wierzyć w możliwość samodzielnego wykonywania podstawowych funkcji. W rodzinie wychowują się kolejne pokolenia, które w okresie swej dorosłości kształtują społeczeństwo. Uwzględnienie możliwości rozwojowych rodziny jej zdolności do przezwycięzania braków i pokonywania trudności jest podstawą programów ukierunkowanych na wspieranie i poprawę funkcjonowania rodzin.

Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej w Oświęcimiu jest jednostką organizacyjną miasta Oświęcim powołaną do realizacji i koordynacji działań w zakresie pomocy i integracji społecznej. Zgodnie z ustawą o pomocy społecznej jednym z jego zadań jest rozwijanie nowych form pomocy i samopomocy w ramach zidentyfikowanych potrzeb.

Zawarte w niniejszym Programie propozycje pomocowe mają na celu wspieranie rodziny w prawidłowym wypełnianiu funkcji. Określają kierunki działań, które pozwolą objąć pomocą rodziny zagrożone różnego rodzaju dysfunkcjami.

Zadania przyjęte do realizacji w ramach Programu są spójne z kierunkami działań przyjętymi w szczególności w następujących aktach prawnych:

- * Ustawa z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 182 ze zm.),

- * Ustawa z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r. poz. 135),

- * Ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (tekst jedn. Dz.U z 2008 r. Nr 69, poz. 415 ze zm.),

- * Ustawa z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jedn. Dz.U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.),

- * Ustawa z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (tekst jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 1356 ze zm.),

- * Ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (Dz.U. Nr 180, poz. 1493 ze zm.).

2. Rodzina jako podstawowe środowisko wychowawcze

Rodzina jest pierwszym i podstawowym środowiskiem wychowawczym dziecka. Niezależnie od kontekstu kulturowego, historycznego i społeczno – ekonomicznego jest elementem społecznej struktury, której funkcje są nie do zastąpienia. Rodzina prawidłowo funkcjonująca pod względem wychowawczym to taka, która stwarza poprzez swoją działalność warunki sprzyjające prawidłowemu rozwojowi psychicznemu i fizycznemu dzieci, zespala swoje wysiłki wychowawcze z innymi instytucjami wychowawczymi. Poziom i jakość działalności wychowawczej rodziny analizuje się na podstawie trzech grup czynników, które decydują o charakterze i skutkach wychowania rodzinnego. Są to:

Czynniki ekonomiczno – społeczne, w skład których wchodzi:

- * wielkość i struktura rodziny,

- * źródła utrzymania rodziny,
- * sprawowanie opieki materialnej nad dziećmi (warunki mieszkaniowe, poziom odżywiania, poziom ubioru, podział ról i prac w rodzinie).

Czynniki kulturowe:

- * wykształcenie rodziców i zdobywanie kwalifikacji przez rodziców,
- * kultura języka rodziny i jej majątek kulturalny,
- * spędzanie wolnego czasu przez członków rodziny,
- * stosunek rodziców do nauki szkolnej dzieci i ich przyszłego zawodu,
- * pielęgnowanie obyczajów i ich podatność na zmiany.

Czynniki psychospołeczne:

- * rodzaj i siła więzi społecznych i emocjonalnych,
- * uznawane i realizowane wzorce życia rodzinnego,
- * stosunek członków rodziny do zjawisk patogennych w domu i środowisku,
- * postawy, style i metody wychowania,
- * ogólna atmosfera panująca w środowisku rodzinnym.

Biorąc pod uwagę powyższe czynniki należy stwierdzić, że rodziny z dziećmi będące najczęściej objęte pracą socjalną, to rodziny charakteryzujące się różnymi dysfunkcjami, wymagające wsparcia i pomocy instytucjonalnej. Są to:

* *Rodzina niewydolna wychowawczo* , w której często dochodzi do zaburzeń we współżyciu rodziny, co wiąże się na ogół z różnymi niepowodzeniami życiowymi jej członków. Występują częste błędy wychowawcze wynikające z niedostosowania stylu i metod wychowawczych rodziców do rozwoju dzieci. Brak jest w tych rodzinach planów życiowych i aspiracji, a także dochodzi do utraty więzi rodzinnych.

* *Rodzina patologiczna* , która często pozostaje w stałej kolizji z prawem i moralnością, z powodu kradzieży, rozbojów, uchylaniu się od uczciwej pracy, alkoholizmu i narkomanii. Prawie wszystkie elementy działalności tej rodziny odbiegają od poziomu tych, które reprezentuje rodzina prawidłowo funkcjonująca.

Każda rodzina niewydolna wychowawczo jak i patologiczna poprzez różnego rodzaju dysfunkcje naraża dziecko na stresy. Największe problemy stwarza alkoholizm i narkomania rodzica, przemoc, wykorzystywanie oraz zaniedbywanie. Zgodnie z koncepcją rodziny jako

systemu, zmiana zachodząca w którymkolwiek z elementów życia rodziny ma wpływ na wszystkie pozostałe. Zachowanie osoby z problemem alkoholowym zaburza ustalony w rodzinie porządek, członkowie rodziny zostają wytrąceni ze stanu równowagi. Reagowanie w sposób, który dotychczas się sprawdzał nie przynosi oczekiwanych rezultatów, rozpoczyna się więc poszukiwanie nowych "strategii" i ról, które pozwoliłyby tę równowagę przywrócić.

Najbardziej charakterystyczną cechą rodziny dysfunkcyjnej jest to, że jest ona fragmentem wielopokoleniowego procesu, porusza się ona w swego rodzaju błędnym kole nie potrafiąc się z niego wydostać opierając się wyłącznie na własnych siłach. Funkcjonowanie takiej rodziny opiera się na trzech najistotniejszych dla niej zasadach: „nie mów, nie ufaj i nie odczuwaj”. Pierwsza nakazuje bezwzględne zachowanie milczenia na temat tego, czego dziecko doświadcza we własnej rodzinie. Druga, wymaga od dziecka, aby nie obdarzało zaufaniem ani członków swojej rodziny, ani nikogo obcego, gdyż ufając naraża się na doznanie krzywdy. Tym samym dziecko stale doświadcza poczucia zagrożenia, czuje się słabe i niepewne. Natomiast trzecia nakazuje dziecku, by nie zagłębiało się w swoje emocje, nie zastanawiało nad tym, co odczuwa, jakie są tego przyczyny i skutki.

Pozostałymi najczęściej spotykanymi cechami rodzin dysfunkcyjnych jest:

- * brak w nich intymności,
- * "zakorzenienie we wstydzie" (dzieci często wstydzą się swojej rodziny),
- * utrwalenie w sztywnych rolach,
- * indywidualne różnice są poświęcane dla potrzeb systemu, taką rodzinę trudno jest opuścić,
- * jawne tajemnice są częścią kłamstw, które trzymają rodzinę w zamrożonym stanie, tajemnice te każdy zna i udaje, że o niczym nie wie,
- * system komunikacji polega na otwartym konflikcie, albo na zgodzie na to, żeby nie było niezgody, rzadko dochodzi tam do prawdziwego kontaktu.

3. Źródła zasobów rodziny

W dzisiejszych czasach, polska rodzina styka się z wieloma problemami. Często złożoność problemów rzutuje na odbiór rodziny w środowisku, w którym żyje na jej marginalizację i dyskryminację. W takiej sytuacji jednym z czynników aktywizujących w pracy socjalnej z rodziną jest postawa życzliwości i akceptacji. Dlatego coraz częściej w procesie pomocowym rodzina postrzegana jest jako źródło zasobów. Praca na zasobach całej rodziny i poszczególnych jej członków stymuluje do korzystania z umiejętności, zdolności i kwalifikacji. Taki rodzaj pracy może stać się podstawą do zmian na lepsze.

Do zasobów systemu rodzinnego można zaliczyć:

- * spójność rodziny (zaufanie, lojalność, wzajemny szacunek, wspólne wartości i cele, wzajemne docenianie się, wspieranie, stabilność i poszanowanie indywidualności),
- * adaptacyjność (zdolność rodziny do przeciwdziałania przeszkodom),
- * umiejętność porozumiewania się (jasność, bezpośredniość przekazywania informacji),
- * organizacja rodziny (zgodność, jasność i konsekwencje w zakresie obowiązujących ról i reguł, wspólne przywództwo rodziców, jasne granice rodzinne i pokoleniowe),
- * silne więzy (wysoki stopień związania emocjonalnego, pragnienie utrzymania więzi, otwartość w omawianiu problemów, poczucie bliskości członków rodziny, wspólne wykonywanie czynności),
- * wytrzymałość rodziny (wewnętrzna trwałość, poczucie celowości działań, otwarcie na nowe doświadczenia, poczucie kontroli nad wydarzeniami, aktywne nastawienie do sytuacji trudnych),
- * elastyczność (zdolność do zmian reguł, granic, pełnionych ról w momencie krytyczny wydarzeń lub zmian spowodowanymi cyklami rodziny, gotowość do kompromisu, aktywne uczestnictwo w podejmowaniu decyzji),
- * ilość i formy czasu spędzanego przez rodzinę, wymiary wspólnego czasu oraz znaczenie jakie się temu przypisuje,
- * zdolność rodzin do wykorzystywania zasobów indywidualnych w życiu codziennym i w sytuacjach trudnych,
- * wszelkie dobra materialne rodziny.

Natomiast do zasobów indywidualnych członków rodziny zalicza się między innymi:

- * zasoby fizyczne (zdrowie, siła, wytrzymałość),
- * zasoby psychologiczne (zdolności intelektualne, inteligencja praktyczna, samoakceptacja),
- * zasoby kulturowe (zainteresowania, umiejętności, przekonania, poglądy, wiedza zawodowa),
- * zasoby relacyjne (empatia, otwartość, umiejętność utrzymywania więzi, umiejętność rozwiązywania konfliktów),
- * zasoby w kryzysach życiowych i sytuacjach stresowych (zdolność pomocy w kryzysach, umiejętność proszenia o pomoc).

Powyższa klasyfikacja zasobów rodziny powinna być pomocna w pracy socjalnej pracownika socjalnego i w pracy asystenta rodziny. Dostrzegając mocne strony rodziny, a nie tylko jej deficyty, można łatwo stwierdzić, że rodzina taka posiada zasoby, które stają się podstawą do pracy w zakresie zmiany jej funkcjonowania i rozwiązywania trudnych sytuacji życiowych.

4. Rola asystenta rodziny w systemie pomocy

Asystent rodziny to nowa forma pomocy skierowana do rodzin z wieloma problemami o niskim poziomie umiejętności opiekuńczo – wychowawczych i prowadzenia gospodarstwa domowego, gdzie występuje zagrożenie umieszczenia dzieci w pieczy zastępczej. Typowania rodzin do objęcia wsparciem przez asystenta dokonuje pracownik socjalny. Asystent rodziny podejmuje współpracę i udziela rodzinom tym pomocy w zakresie uzgodnionych wspólnie problemów i potrzeb. Jego zadaniem jest przede wszystkim zmienić stosunek osób w rodzinie do własnych problemów, zwiększyć ich poczucie wpływu na własne życie oraz podnieść samoocenę. Działania asystenta i rodziny zmierzają do jej usamodzielnienia i pozostawienia dzieci w rodzinie.

W zależności od problemów, z jakimi zmagają się rodziny, asystent działa w następujących obszarach:

- * pomoc w rozwiązywaniu podstawowych problemów socjalnych,
- * pomoc w rozwiązywaniu problemów psychologicznych,
- * pomoc w rozwiązywaniu problemów wychowawczo – opiekuńczych,
- * wsparcia w zakresie aktywności społecznej,
- * aktywności na rynku pracy.

Rolą jego jest pomoc klientowi w dostrzeżeniu, uświadomieniu sobie własnych możliwości i posiadanych zasobów i odpowiednim ich wykorzystaniu w poszukiwaniu konstruktywnych rozwiązań. W swojej pracy z rodziną asystent kieruje się zasadami:

- * wyższości rodziny jako środowiska wychowawczego,
- * kompetencji rodziny w zaspakajaniu podstawowych potrzeb,
- * wspierania i umacniania rodziny,
- * promocji aktywnego spędzania czasu wolnego całej rodziny,
- * integracji społecznej,
- * wypracowania metod gospodarowania budżetem domowym, poprawnego żywienia,

- * podniesienia kompetencji wychowawczych,
- * podniesienia samooceny i wiary we własne siły.

Asystent rodziny pracuje z całą rodziną. Pomimo, że każda rodzina jest inna i potrzebuje innego postępowania to zwykle asystent rozpoczyna pracę od rozwiązania najistotniejszych problemów socjalnych. Następnie gdy doraźne problemy zostaną zażegnane, a asystent uzyska dobry kontakt i zaufanie rodziny, możliwe jest określenie ich dalszych potrzeb i perspektyw. W pracy z rodziną unika arbitralności, nie używa konfrontacji, nie moralizuje, jak najmniej doradza. Kolejny etap pracy z rodziną skoncentrowany jest na wspieraniu i motywowaniu do osiągania celów oraz realizacji zadań. Może tutaj zająć potrzeba pracy nad poprawą relacji małżeńskich, rodzicielskich i siostrzano – braterskich. Może również zająć konieczność spotkania się z każdym z członków rodziny indywidualnie w celu przeanalizowania ich potrzeb oraz chęci zmiany stosunku wobec pozostałych. Dopiero po takim indywidualnym przygotowaniu zaczynają się wspólne sesje małżeńskie czy rodzinne. Poświęcone są one odbudowaniu wzajemnej więzi i porozumienia oraz urealnienia wzajemnych oczekiwań. Następnym etapem jest analiza relacji i problemów wychowawczych z dziećmi. Obejmują one przede wszystkim omawiane problemy z dziećmi, ich zachowania, deficyty, a także umiejętności. Asystent ułatwia rodzicom zrozumienie potrzeb dzieci, problemów i zawiedzionych oczekiwań. Po dokonaniu pierwszych zmian może dopiero pojawić się wiara we własne możliwości oraz energia do dalszego działania zmierzającego do usamodzielniania i satysfakcjonującego pełnienia ról społecznych. Asystent motywuje do dalszych działań, zmierzających do rozwoju kompetencji lub utrzymywania uzyskanych efektów. Ponadto pomaga w znalezieniu możliwości podnoszenia kwalifikacji zawodowych oraz pomaga w poszukiwaniu zatrudnienia.

Większość kontaktów asystenta z członkami rodziny ma miejsce w domach podopiecznych, daje to rodzinom poczucie pewności i bezpieczeństwa. Liczba rodzin, w których asystent rodziny prowadzi prace jest uzależniona od stopnia trudności wykonywanych zadań i nie może przekraczać 20 rodzin (art. 15 pkt. 4).

Metody działania asystenta rodziny

Metody działania asystenta rodziny możemy podzielić ze względu na:

1. system kliencki:

- * metoda pracy z indywidualnym przypadkiem,
- * metoda pracy grupowej,

- * metoda organizacji społeczności lokalnych.

2. sposób oddziaływania na klienta:

- * metoda ukierunkowana na poznanie (podnoszenia poczucia własnej wartości, podnoszenie świadomości),
- * metody nastawione na zachowanie (wzmacnianie, modelowanie, przydzielenie zadań),
- * metoda ukierunkowana na emocje (odreagowanie, relaksacja),

3. rodzaj aktywności klienta:

- * metody oparte na aktywności intelektualnej (podnoszenia świadomości),
- * metody oparte na działaniu (przydzielenie zadań, zalecenia),

4. jawność celu i zamierzeń asystenta rodziny:

- * metody jawne (wzmacnianie, nauczanie technik rozwiązywania problemu),
- * metody nietypowe – fortele, triki.

5. Diagnoza sytuacji rodzin na terenie miasta Oświęcim

Analiza sytuacji rodzin na terenie miasta Oświęcim oparta jest na danych uzyskanych z instytucji, których obszarem działań jest pomoc dzieciom i rodzinie, m.in.:

- * Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej,
- * Powiatowe Centrum Pomocy Rodzinie,
- * Sąd Rejonowy w Oświęcimiu Wydział III Rodzinny i Nieletnich.

Z informacji uzyskanych z Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w Oświęcimiu wynika, że liczba dzieci z terenu miasta Oświęcim umieszczonych w placówkach opiekuńczo – wychowawczych wynosi:

- * w roku 2009 - 6 dzieci,
- * w roku 2010 - 8 dzieci,
- * w roku 2011 - 17 dzieci,
- * w roku 2012 - 6 dzieci.

Natomiast w rodzinach zastępczych w latach 2009 -2012 umieszczono:

- * w roku 2009 – 15 dzieci,
- * w roku 2010 – 10 dzieci,

* w roku 2011 – 18 dzieci,

* w roku 2012 - 7 dzieci.

Z danych Sądu Rejonowego Wydziału III Rodzinny i Nieletnich w Oświęcimiu wynika, iż pod nadzorem kuratorskim na terenie miasta Oświęcim pozostawało 100 rodzin, a nadzory prowadzono wobec 325 osób (stan na dzień 31.12.2012 r.).

Według danych z MOPS w Oświęcimiu asystenci rodziny w 2012 roku objęli intensywną pracą socjalną i wsparciem 29 rodzin o złożonych problemach, w których przebywało 64 dzieci.

Zebrane dane dostarczają w głównej mierze wiedzę ilościową o rodzinach objętych interwencją i wsparciem powyższych instytucji. Z informacji uzyskanych od pracowników socjalnych Ośrodka wynika, że na terenie miasta Oświęcim okresowego wsparcia i pomocy asystenta rodziny wymagają 42 rodziny wieloproblemowe.

6. Priorytetowe kierunki działań Programu

- * analizowanie sytuacji rodziny i środowiska rodzinnego oraz przyczyn kryzysu w rodzinie,
- * wzmocnienie roli i funkcji rodziny,
- * rozwijanie umiejętności opiekuńczo-wychowawczych rodziny,
- * podniesienie świadomości w zakresie planowania oraz funkcjonowania rodziny,
- * pomocy w integracji rodziny,
- * przeciwdziałanie marginalizacji i degradacji społecznej rodziny,
- * dążenie do reintegracji rodziny.

CEL GŁÓWNY PROGRAMU

Tworzenie sprawnego systemu wspierania rodziny oraz zapobieganie sytuacjom kryzysowym ze szczególnym uwzględnieniem potrzeb dzieci w rodzinie.

Cel szczegółowy I „Wspieranie rodziny w zakresie jej prawidłowego funkcjonowania ze szczególnym uwzględnieniem potrzeb dzieci w rodzinie” realizowany poprzez:

1. Rozpoznanie potrzeb bio-psycho społecznych rodziny
2. Zabezpieczenie podstawowych potrzeb egzystencjonalnych rodziny
3. Zapewnienie wsparcia asystentów rodziny w wymaganym zakresie
4. Pomoc rodzinie przeżywającej trudności w wypełnianiu funkcji opiekuńczo – wychowawczych

5. Utrzymanie dzieci w ich naturalnym (biologicznym) środowisku rodzinnym lub dążenie do powrotu dzieci z pieczy zastępczej

6. Zapewnienie dostępu do specjalistycznego poradnictwa

7. Współpraca z podmiotami statutowo zajmującymi się pomocą rodzinie

8. Zapewnienie dostępu do placówek wsparcia dziennego (światlice, koła zainteresowań, ogniska, kluby młodzieżowe itp.)

9. Rozwijanie działalności Klubu Wolontariatu w zakresie pomocy rodzinie, ze szczególnym uwzględnieniem pomocy dla dzieci i młodzieży (m.in. pomoc w nauce, zagospodarowanie czasu wolnego, rozwijanie zainteresowań).

Cel szczegółowy II „Wdrażanie i realizacja programów osłonowych ukierunkowanych na przeciwdziałanie kryzysom rodzinnym

1. Realizowanie programów profilaktycznych oraz wspieranie poradnictwa rodzinnego.

2. Inicjowanie i wdrażanie działań dotyczących pobudzania aktywności społecznej i zawodowej osób zagrożonych wykluczeniem społecznym oraz członków ich rodzin.

3. Wspieranie działalności Asystentów Rodziny.

4. Wspieranie programów przeciwdziałania przed przemocą domową i jej skutkami.

5. Edukacja publiczna mająca na celu przeciwdziałanie uzależnieniom.

6. Organizowanie grup wsparcia i grup samopomocowych.

7. Wprowadzanie nowatorskich metod pracy z rodziną.

Cel szczegółowy III „Popularyzacja wartości rodzinnych”realizowany poprzez:

1. Zachęcanie do prowadzenia kampanii lokalnych w zakresie promowania rodziny.

2. Działalność edukacyjna i informacyjna dotycząca aktywizacji rodziny.

3. Animowanie różnorodnych form integracji rodzin oraz społeczności lokalnej.

4. Podnoszenie świadomości w zakresie prawidłowego funkcjonowania rodziny.

REZULTATY PROGRAMU

1. Wzmocnienie roli i funkcji rodziny.

2. Ograniczanie zjawiska wykluczenia społecznego rodziny oraz jej członków.

3. Podniesienie stanu bezpieczeństwa w rodzinie.

4. Ukształtowanie pozytywnego wizerunku rodziny.

5. Wzmocnienie współpracy instytucjonalnej na rzecz rodziny.
6. Wzrost świadomości społecznej ukierunkowanej na prawidłowe funkcjonowanie dziecka i rodziny.

FINANSOWANIE PROGRAMU

Budżet samorządu gminnego, budżet państwa, środki pozabudżetowe (projekty, programy).

Act. pety.